

optaget af at komme alle disse Svindlere og Bondefangere til Livs, som findes. Politiet trænger her til en Opmuntring.

Men jeg er ikke færdig med dette Annoncevæsen, som efter min Opfattelse maa betragtes som noget af en Skandale. Det maa betragtes ikke mindst som en Skandale, at de saakaldte toneangivende, ansete Blade kunne optage Annoncer, som i Virkeligheden, hvad jeg allerede har sagt, have deres Udspring fra Folk, som kun have den ene Opgave at plyndre deres Medmennesker. Der findes i „Berlingske Tidende“ hver eneste Dag under Rubriken: „Laan tilbydes“ en hel Række Annoncer, som stamme fra Folk, hvis rette Titulatur jeg ikke skal anvende her, fordi jeg derved maaske kunde fremkalde en hel Række Andragender til Rigsdagen om at faa mig udleveret. Det er Folk, som laane Penge ud paa Varer, Fragtbreve, Konossementer, Oplagssedler, Forskud paa Gage o. s. v. Jeg har nu taget mig over, dels selv og dels ved andre, at henvende mig til forskellige Steder, hvorom der averteres i „Berlingske Tidende“, og det viser sig gennemgaaende, at der af de Laan, som der her er Tale om, f. Eks. paa 100—200 Kr., tages en aarlig Rente af mellem 40 og 70 pCt. Naar jeg f. Eks. er kommet op til en af disse Pengeudlaanere og angiver, at jeg vil laane et Par Hundrede Kroner, svarer han, at det kan godt finde Sted, efter at jeg har opgivet at kunne stille Sikkerhed. Jeg skulde da underskrive et Gældsbevis om et Laan paa 200 Kr., men det Beløb, jeg kunde faa udbetalt, har svinget mellem 130 og 150 Kr. Jeg har haft Lejlighed til, ved at Folk have henvendt sig til mig, at erfare, hvor mange der er blevet styrtet i Ulykke ved disse Pengeudlaanere.

Der er saaledes en Enke, der sidder med en ret stor Børneflokk, hun er meget flittig og flink og har en selvstændig Virksomhed. Hun er i Forlegenhed, og saalaaner hun hos en af disse Pengeudlaanere, der averterer i „Berlingske Tidende“, en Grosserer i Reventlowsgade. Han laaner hende 100 Kr. Da hun har betalt 140 Kr. i Renter og Afdrag, skylder hun endnu 45 Kr., og nu i disse Dage har den vedkommende Grosserer truet med at falde ind og tage hendes Møbler. Og det kan han i Virkeligheden gøre. Skønt han har faaet alle sine Penge til Hvid og Øre og endda en betydelig Rente, kan Manden ved Hjælp af Politiet og Myndighederne falde ind og tage Møblerne fra denne fattige Kvinde. Det, synes jeg, er for galt, at Myn-

dighederne skulle kunne staa til Raadighed for saadanne Personer; hvem vi dog alle, uanset hvor vi høre hjemme i politisk Henseende, foragte, fordi de benytte deres Penge til Aager og til at ødelægge Menneskers Velfærd.

Men jeg har en anden Grund til at anke over, at Pressen optager saadanne Annoncer, det er for øvrigt væsentlig i „Berlingske Tidende“, at saadanne Annoncer findes, skønt dette store, rige Blad vel maatte kunne undvære disse Annoncer, der indeholde en Fristelse og Fare. Der er ikke Tvivl om, at mange Underslæb, begaaede af unge Mænd i denne By, have deres Udspring i den alt for lette Adgang til at spille Penge bort, som der er her i København, af den lette Adgang til at bruge sine Skillinger, ikke alene dem, som man selv har tjent, men ogsaa dem, som man har kunnet faa Lejlighed til at nappe. Men naar det saa bliver rigtig galt, er det, at de vedkommende henvende sig til disse Pengeudlaanere, og medens der maaske kunde være Tale om at forebygge en Katastrofe før, er det næsten umuligt derefter. Er en saadan ung Mand kommen i Aagerkarleklør, er det i de fleste Tilfælde umuligt at redde ham. Men det er ikke alene ham, det gaar ud over, det er ogsaa hans Slægt. Hvor mange Taarer, hvor mange Bekymringer, hvor mange Lidelser der er tilføjet mange udmærkede Hjem ved, at Mænd, og Kvinder for øvrigt ogsaa, ere komne i disse Pengeudlaaneres Klør, gør man sig vanskeligt nogen Forestilling om. Jeg retter derfor den Henvendelse til den højtærede Justitsminister, at han vil bidrage sit til, at vi faa en Lovgivning, efter hvilken det ikke bliver muligt for disse Pengeudlaanere at bruge Myndighederne til at falde over Folk og fuldstændig flaa dem og ødelægge deres Hjem. Jeg retter endvidere den Henvendelse til den danske Presse ikke alene at træde under Gevær, hvor Talen er om en Forretning som den, Bladet „Politiken“ har indladt sig paa, men ogsaa at være med til at værne sin egen Anseelse ved at udelukke fra sine Annoncespalter alt, hvad der kan bidrage til at ødelægge og demoralisere større eller mindre Dele af Befolkningen.

Jeg har til Slut en Sag, som ligeledes vedrører Justitsministeriet, og som har været berørt tidligere her i Rigsdagen af min ærede Ven og Partifælle, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), det er vor Dyrplagerilov. Anledningen til, at jeg drager denne Sag